

**Vademecum Sive Praxis Opera Quotidiana Aliaque ritè
peragendi, & per ea salutem & perfectionem propriam, ac
proximi, instituto Societatis Jesu conformem assequendi**

De crebrâ per diem mentis in Deum elevatione ex omnibus, quæ per
sensus attinguntur, animæque potentiis se objiciunt

Limpens, Ferdinand

Coloniæ Agrippinæ, 1744

Punctum primum. Ex Conciliis.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54773)

hæc conciliabula non tenuerunt, ideo jure reprobantur. Verum opus non est, dixi, mi Domine in ulteriorem modò campum progredi, quia sic salutaris & præfixus discursui nostro finis non imponetur. Quod voluisti videre, hoc vidisti ex actis primorum quatuor conciliorum. Quòd ab iis agnitus sit velut Ecclesiæ caput & Petri quoad hoc Successor Romanus Pontifex. V. de his plura *tit. de Summo Pontifice* à pag. 185. Jam tria sequentia puncta & quoad fundamentalem de Christi in terris Vicario ac supremo controversiarum judice quæstionem & quoad cætera nos inter & vos controversia tibi considerata relinquo.

Punctum primum.

Ex Conciliis.

Calvinus l. 4. Instit. c. 2. & in Epist. ad Sadolet, fatetur: *Ecclesiam primis quinque sæculis in sua nativa puritate perseverasse.* Et licet sibi non constet, ut videbis infra, Sectarii tamen communiter ad quatuor prima sæcula puritatem doctrinæ extendunt. Unde jam meliùs colligere potes? qualis primis tribus quatuor vel quinque sæculis de primatu Sedis Romanæ doctrina fuerit Ecclesiæ, quam ex ipsis primis, quatuor his sæculis, habitis conciliis. Jam ut ad alia quoque vobiscum controversa veniam. Can. 18. *Concilium Nicanum primum* prohibet abulum, quem alicubi intellexerat irrepsisse,

quòd Diaconi porrigerent Presbyteris Communionem. Et addit sùæ prohibitionis rationem hanc, quòd nec regula nec consuetudo tradiderit, ut ab his, qui potestatem non habent offerendi sacrificium, illi qui offerunt, Christi corpus accipiant. Si tunc ergo pura fuit doctrina de Eucharistia & sacrificio incruento in Ecclesia, an hæc convenit mi bone Domine cum doctrina vestra & vestri antesignani? quòd non corpus Christi sit in hostia, sed ejus tantum figura & sacrificium Missæ impium sit & idololatricum. Vos Calvinistæ & alii hujus temporis Sectarii repudiatis ordinem nostrum hierarchicum. Et tamen in eodem jam citato Canone Conc. Nicæanum primum dicit: *Diaconos quidem Episcoporum Ministros esse, sed inferiores Presbyteris haberi.* Et sic perfectum facit discrimen inter Episcopos, Presbyteros, Diaconos, prout ex traditione Apostolorum iisque immediatè succedentium Episcoporum acceperat. Ecce pura doctrina Ecclesiæ primorum sæculorum ita à vestra discrepans ut lux à tenebris. Idem Conc. Can. 4. præscribit observanda in ordinatione Episcopi ut à Præsbytero distincti. Concilia insequentia pariter de Episcopis, Clericis, Monachis agunt. V. g. Concilium Chalcedonense Can. 25. statuit, quòd Metropolitæ debeant facere ordinationes Episcoporum. Et Can. 9. agnoscit jurisdictionem Episcopi in Clericos, & vult, ut, si Clericus, Presbyter, Diaconus, &c. negotium habeat contra Clericum, id agitet apud proprium Episcopum. Can. 2. & 6. agit
de

de ordinatione Presbyteri ab Episcopo facienda. Can. 3. 4. 5. 7. 8. diversa præscribit circa Episcopos, Clericos, Monachos. Can. 16. decernit: *Si qua Virgo se dedicaverit Deo similiter & Monachus, non licere eis nubere. Si verò inventi fuerint hoc facientes, maneat excommunicati.* Ecce pura doctrina primorum sæculorum! ecce nasale bonum pro Luthero excuculato Monacho pariter monialem ad sacrilegas nuptias seducente, & pro Sectariis omnibus; quòd veros non habeant Sacerdotes utpote non consecratos ab Episcopis. Can. 24. idem Concilium sic ait: *Quæ semel consecrata fuerint monasteria cum iudicio sui Episcopi, maneat perpetuò monasteria. Et res ad ea pertinentes conservari ipsis monasteriis decrevimus, nec ulterius posse ea fieri secularia habitacula. Qui verò permiserint hac fieri, subjaceant condemnationibus, quæ per canones constituta sunt.* Ecce iterum circa religiosos consilia Evangelica sectantes putram primorum sæculorum doctrinam. Ecce nasale pro Calvinistis dicentibus hæc venire à Damone. Et pro Luthero, cujus Evangelium dicebat, ut moniales nondum aut vix quadragenariæ adeoque adhuc prolifera viros ducerent juxta illud Script. *Crescite, & multiplicamini.* Et ut Principes monasteria, Episcopatus eorumque redditus ad seraperent. Qua methodo, in crassa sæculi sui ignorantia & ignavo tepore, hæresiarcha hic pro dolor multos à recta fidei semita Principes & religiosos abduxit, & suæ ac insequentis Calvinii, Zvinglii, &c. Sectæ vires

ac robur addidit. Clamant porcini hortum aſſeclæ uſque modò, quòd quivis uxoriſ amplexibus frui debeant, & ut alibi in hoc libello oſtendi, blaſphemant, quòd uſque adeo Apoſtoli minus Apoſtolicum proſequentes à maritalibus amplexibus ac copulis non abſtinuerint, adeoque ipſi, ſcilicet Domini Prædicatii, inſiſtant Apoſtolorum doctrinæ. O obſcœna & ſordida capita! Calvinus & alii veſtri anteſigniani faſſi ſunt, in primis quatuor ſæculis fuiſſe puram in Eccleſia doctrinam. Jam videte, quid primum Conc. generale Nicænum circa hæc ſtatuerit, & non tantùm nuptias perſonis Deo dicatis prohibuerit, ſed & vetuerit cohabitatiõnem cum muliere. Canonis tertii hæc ſunt formalia: *Statuit per omnia magna Synodus. Non Epifcopo, non Presbytero, non Diacono, nec alicui omninò, qui in clero eſt, licere ſubintroductam, hoc eſt cohabitantem habere mulierem, niſi forè aut matrem, aut ſororem, aut amitam.* hoc eſt perſonas tales, quæ ſuſpicionem carnalis conſortii effugerent. Et hinc S. Auguſtinus nequidem voluit cohabitare ſibi ſororem. Cum licet circa eam ſuſpiciò non cadat, cadere tamen poſſit circa eas mulieres, quæ ſororem ſuam inviſerent. Cum hæc & plura alia inculcarem Domino ſuprà laudato, ſubrifiſt nonnihil, ianuens famam vulgare ſatis. Quale aliqui ſive Epifcopi ſive Clerici conſortium haberent cum mulieribus. Sed reſpondi hinc non agi de malis factis ſimilium particularium hominum, ſed de doctrina vera & pura Eccleſiæ, quam fuiſſe pri-

quis

in 4to s^{eculo} s^{eculo} Calvinus fateretur: Adeoque bene consideraret; an illa conveniret cum doctrina Calvinii, Lutheri, &c. Vide plura huc facientia in libello hoc titulo: *De Episcopis religiosis, &c.*

Punctum secundum.

Ex SS. Patribus:

Calvinus lib. 1. Institut. c. 13. §. 29. de Augustino dicit, quod is sedulo excussit omnium se antiquiorum scripta. In Epist. ad Regem Franciæ plus decies eum nominat *virum sanctum*. L. 3. Institut. c. 2. §. 35. eum *Sydes* *Scripturæ* nominat. Ibidem c. 3. §. 10. dicit: quod unus Augustinus sufficere debeat in iis, quæ veteres senserint. Quia fideliter magnaque diligentia omnium sententias collegit. Adeoque ex eo sumendum sit, si quid de sensu antiquitatis habere NB. certi volumus. Lib. 4. c. 14. §. 26. dicit: quod eum ut optimum ex tota antiquitate & fidelissimum testem sæpè citet. Alibi eum Coriphæum & Principem Theologorum nominat. Jam vide mi Domine, quomodo se proprio reti suo irretiat Calvinus. Equidem non inficior, quod aliquos Augustini textus à rei, quam is tractabat ex professo, serie avulso Calvinus in speciem sibi faventes adducat, dum v.g. de libertate hominis Deique gratia agitur. Et cum hoc fatum ipsa Scriptura sacra subire debeat, cujus textus aliquos in speciem